

Handlende, som ville lade deres Varer forsynes med Stempel, for senere at erholde Godtgjorelse, maatte dertil erholde Tilladelse. Jeg har imidlertid taget i Betænkning at anbefale et saadant Forslag, idet dette er stridende mod den i Goldblovlovgivningen almindelige Grundsaetning, ifølge hvilken den engang erlagte Gold ikke tilbagebetales. For en saadan Tilladelse med Hensyn til hidtil stempelpflichtige Manufacturvarer vilde der ikke være anden Grund end den historiske, at Vedkommende tilforn havde kunnet erhverve en saadan Goldgodtgjorelse, som nu er ophørt som Tvangssag, og derfor nu ønskedes at skulle vedblive som en frivillig Sag. Denne historiske Grund har jeg ikke kunnet bifalde, da den samme Betragtning af samme Grund kan anføres for en stor Mængde andre Varer, som ligesaavel egne sig til at forsynes med Goldstempel og derved sættes istand til at erholde Goldgodtgjorelse ved Udførselen. Dette gjælder f. Ex. om flere Iseframvare, de saakaldte Galanterievarer og adskillige andre Vareklasser, og jeg indseer ikke, at Regjeringen vilde kunne have forsvaret at andrage paa en saadan Begunstigelse for een Klasse af Handlende, uden at maatte udvide den til andre Handlende, og det maatte medføre en saadan Byrde og være saa uvant i Sammenligning med hvad der finder Sted i andre Lande. Der var ogsaa saameget mindre Grund dertil, som der neppe er noget andet Land end netop Norge, der paa Grund af sin tidligere Forbindelse med Danmark har Creditoplag, hvor man kjender til saadanne Begunstigelser for Detailhandlerne, som forekomme i Danmark, ved Creditoplagene. Vist er det imidlertid, at det kunde være ønskeligt at komme Manufacturhandlerne til Hjælp ved denne Overgangsperiode og navnlig sætte dem istand til fremdeles at udføre af deres Dplag til fremmede Steder, uden at behøve Stempling. Der gives to Veie i den Henseende; jeg troer, at, om end enhver af dem for sig ikke vil være ganske tilstrækkelig, saa vilde begge tilsammen vistnok føre til at naae Siemedet. Den første Veie er den, at Regjeringen benytter Dieblisset, som den er istand til, til at kalde et Frilager, hvad man i andre Lande kalder et entrepôt, i mindre Maalestok i Live. Som Følge af de

seneste Forandringer, vil Regjeringen kunne disponere over betydelige Localer paa Goldboden, navnlig hele den øverste Deel af den gamle Goldbod, og jeg har derfor truffet Foranstaltning til, at flere kyndige Mænd af de herværende Handlende træde sammen i denne Tid med vedkommende Goldofficerer og gøre Finantsministeren Forslag om dette Locales Indretning til et Frilager, saaledes at Vedkommende, der endog saa kun have Detailudsalg til Byen og fornemmelig til Sverrig, kunne afbenytte det, uden at rammes af Tolden. Et saadant Frilager er naturligviis langt fra det samme, som man i andre Lande kalder Fridokke, hvor hele Pladser benyttes til Frilagere og Varerne altsaa lades ude af al Control; en saadan Fridokke i større Udstrækning vil, efter mine Ansuelser, vanskelig kunne lykkes her, medmindre den kunde blive indrettet derved, at Private, være sig enkelte Mænd eller Selskaber, vilde forene sig om at sætte den i Gang; thi, skulde den virkelig kunne lykkes, saa udføres der en saadan Kraft, Intelligents og Interesse for Sagen, som vanskelig kan lade sig finde blot hos de Embedsmænd, som Regjeringen maatte kunne bruge ved et saadant Anliggende. I alt Fald er det vist, at under nærværende Omstændigheder vil en saadan Fridokkes Indretning langt overflige Regjeringens Kræfter. Jeg har dog troet, at det under disse Omstændigheder vilde være det Ønskeligste at give vedkommende Handlende en praktisk Anskuelse om, hvilken Nytte et saadant Frilager medfører, idet man i det Mindre indretter et saadant, og indretter det netop for den Deel af de Kjøbenhavnste Handlende, som fortrinnsviis kunne have Nytte deraf, nemlig Smaahandlerne paa Sverrig. Dette Frilager, som saaledes er paatænkt indrettet paa Goldboden, og som Regjeringen vil kunne sætte i Kraft ved Hjælp af den almindelige administrative Bemyndigelse, uden at behøve at bebyrde Legislaturen med noget Lovforslag i den Retning, er den ene Veie, ad hvilken jeg troede, man kunde aabne endog saa Manufacturhandlerne en forogt Lettelse. Den anden Veie er at forsøge at give dem Creditoplag for endeel af de Manufacturvarer, som hidtil ikke have havt Creditoplag, men have været stempelpflichtige. Jeg